

[Viggo Starcke.]

industriens særnavnbeskyttelse, så halter den sammenligning, som er gennemført i kommissionsbetænkningen, og de fremførte forhold rejser naturligt det spørgsmål, om ikke hensynet til befolkningens billige medicinforbrug gør det ønskeligt virkelig at liberalisere den industrielle medicinproduktion som en modvægt mod apotekemonopolet, hvis mulighed for overpris enhver, der har lidt indsigt i medicin-taksten, kan se udnyttes ganske betydeligt og med statens billiggelse, fordi overprisen inddrages i statens apotekerfond, hvilket apotekerfondens årlige tilvækst på 6—8 mill. kr. er det håndgribelige udtryk for.

Jeg vil gerne nævne, at Den almindelige danske Lægeforening i 1952 — det står i „Ugeskrift for Læger“, nr. 42, sp. 1508 — udtaler sig — jeg beder om tilladelse til et kort citat —

„principielt for en frit konkurrerende, hjemlig og udenlandsk medicinindustri i forbindelse med apotekernes egen virksomhed, da en sådan ordning hidtil har været til fordel for såvel patienter som praktiserende læger. Lægeforeningen udtalte de største betænkeligheder overfor forholdsregler, der tilsigter en indsnævrende regulering af medicinalindustriens vilkår, hvorved der klart blev taget afstand fra den nu som lovforslag fremsatte tidsbegrænsning af specialitetsanerkendelser.“

Det lægekyndige medlem af apotekerkommissionen, professor i medicin Erik Warburg, som er en fremragende hjerne og en stjerne indenfor den danske lægeverden, stod ved det møde, der blev afholdt i Medicinsk Selskab, såvidt jeg husker i februar måned, ganske isoleret overfor en fuldstændig kompakt lægestand, og såvidt jeg erindrer, blev det sagt til ham, at hvis apotekerkommissionens betænkning var blevet indsendt som doktordisputats til ham, så ville han have været den første til at kassere den.

Det er min anskuelse, at det er nødvendigt at gå til undersøgelse af apotekernes medicintakst. Den må gøres ærlig. Det kræver en grundlæggende driftsøkonomisk redegørelse, men den kan gennemføres, og det kræver i hvert fald meget lidt arbejde at gøre den ærligere; det er gjort i Sverige.

En ordning af hele takstspørgsmålet mangler i lovforslaget, og folketinget får ingen indflydelse på dette punkt, som er et afgørende punkt for forholdet mellem apotekernes og fabrikkernes medicinpriser; det bliver lagt over i administrationen udenfor folketingets rækkevidde.

Sygekasserne er med til at finansiere apotekerproduktionen gennem deres tilskud til den fabriksfremstillede medicin.

Der er en lang række andre detaljer i forslaget, som jeg bliver nødt til at forbigå, men jeg vil sige dette, som også det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde, at et så vigtigt spørgsmål som hele vitaminspørgsmålet heller ikke er afgjort, og det får folketinget heller ingen indflydelse på. Altså de to mest aktuelle apotekerspørgsmål, varemængden og fordyrelsen af de værdifulde, men kostbare nye præparater, får folketinget ingen indflydelse på, og skulle det ikke give anledning til, at man anser dette lovforslag for mangelfuldt? Det er i realiteten et anstødeligt punkt, at disse undersøgelser ikke er blevet foretaget. Spørgsmålet om investering i 350 apoteker i stedet for i nogle få medicinalfabrikker bør også undersøges.

Jeg skal tilsidst resumere, hvad jeg vil anbefale udvalget og den højtærede minister at gøre. Hele det store område af lovforslaget, der er enighed om, alle de paragraffer, der kodificerer og legaliserer gældende praksis, bør gennemføres, men foreløbig bør man løfte kapitlerne XII og XIII ud af lovforslaget og indsætte sådanne bestemmelser, at den gældende ordning midlertidigt føres videre, indtil de manglende undersøgelser er foretaget. Jeg henstiller til den højtærede minister, at der nedsættes en ny kommission til undersøgelse af medicintaksterne, og at bestemmelserne herom eventuelt udformes i en særlig lov. Endelig henstiller jeg, at udvalget skaffer oplysninger om de svenske erfaringer med hensyn til centralapoteker og udleveringsapoteker. Disse erfaringer er, såvidt jeg er underrettet, ikke særlig gode, men hvadenten de er gode eller dårlige, vil de have interesse for det høje ting.

Med disse bemærkninger skal jeg slutte.

Niels Eriksen: Det foreliggende lovforslag berører i høj grad problemer vedrørende den kollektive bekæmpelse af sygdomme